

[Ole Bjørn Kraft.]

Folkeforbundet holder sig neutrale udenfor, ved en stadig stærkere Fremhæven af den internationale Solidaritetsforpligtelse. I denne Opfattelse støttes vi stærkt af en Udtalelse, som blev fremsat her i Salen af den højtærede Udenrigsminister den 3. April 1930 som Svar paa nogle Udtalelser af mit Partis Formand. Landets Udenrigsminister understreger i denne Udtalelse Udviklingen bort fra Neutraliteten over imod Solidariteten. Med den højtærede Formands Tilladelse vil jeg gerne citere blot et Par Linier, der klart samler den Opfattelse, som Udenrigsministeren allerede paa det Tidspunkt gav til Kende. Udenrigsministeren udtalte:

„At Neutralitetsbegrebet efter Krigen og efter Oprettelsen af Folkeforbundet og efter de Aftaler, som er blevet sluttet i de senere Aar, har faaet en Begrænsning, som det ikke havde før, at Solidaritetsprincippet er traadt frem paa en anden Maade, end det tidligere var Tilfældet, selv om Tilløb ogsaa var sket forud for Krigen, derom er vi paa ingen Maade uenige.“

Man har Lov til at sige, at det, som den højtærede Udenrigsminister dengang pegede paa, er blevet bestyrket ved den Udvikling, som er foregaaet. Det ligger nu klart i Dagens Lys. Vi har set, hvordan Solidaritetsprincippet mere og mere fuldstændig fortrænger Neutralitetsprincippet. Der kan i Virkeligheden klart eftervises en fundamental Ændring i Folkeforbundspolitikken.

Medens man endnu paa det Tidspunkt, hvor vi her i Landet vedtog 1932-Ordningen, tilstræbte at sikre Fredens Bevarelse gennem en international Nedrustning og ved en Styrkelse af hele det internationale Rets- og Mæglingssystem, søger man nu at holde Krigen fra Døren ved at gennemføre en solidarisk Magtpolitik over for Fredsbryderen, en Politik, som selv de smaa Stater uden direkte militære Forpligtelser over for Folkeforbundet ikke længere vil være i Stand til at holde sig uden for. De Erfaringer, vi har gjort i de sidste Maaned, de Henvendelser, som fra ledende Stormagters Side er blevet rettet ogsaa til mindre Stater omkring Middelhavet, de Kommentarer, som har ledsaget disse Henvendelser, alt dette viser, at man inden for ledende Folkeforbundsmagter, saaledes som Forholdene har udviklet sig, regner med, at man af alle Stater kan kræve Solidaritet, Sammenhold ogsaa uden for de rent civile Foranstaltninger, ogsaa i militær Henseende;

under alle Omstændigheder kan ingen være i Tvivl om, at Folkeforbundet og dets Indflydelse i Dag i højere Grad end nogen Sinde bygger paa de enkelte Staters selvstændige Vilje til Forsvar; dette er en uundgaaelig Forudsætning for, at der overhovedet kan føres Folkeforbundspolitik. Den ene efter den anden af de ledende europæiske Folkeforbundspolitikere fremhæver og understreger Gang paa Gang det Forhold, at Forudsætningen for, at Folkeforbundet overhovedet kan gøre sig gældende, at de Fredsidealer, man stræber imod, kan blive naaet, er den, at hvert Land har sit Forsvar i Orden og gør, hvad der staar i dets Magt, for at beskytte sine Rettigheder. Disse Grunde tilsiger i al Almindelighed enhver Stat at sørge for at holde sit Forsvar i Orden som en Forudsætning for Fredens Bevarelse og Sikringen af Nationens Selvbestemmelsesret. Men hertil kommer for vort Vedkommende et ganske særligt Forhold, som jeg nu skal omtale.

Naar vi sammenligner Danmarks Stilling nu med den Stilling, vi indtog i 1932, den Situation, som er Forudsætningen for den gældende Ordning, saa er det nødvendigt for at give et sandt Virkelighedsbillede til det, jeg alt har sagt, at føje endnu en Kendsgerning. I 1932 var det tyske Rige endnu afhængigt af Versaillestraktatens Militærbestemmelser. Den tyske Værnemagt var endnu paa dette Tidspunkt reduceret til en hvervet Hær paa 100 000 Mand, en begrænset Flaade uden U-baade og større Slagskibe, og den havde intet militært Flyvevaaben. I dette Forhold har det sidste Aar bragt en fuldstændig Ændring ved Gennemførelsen af den almindelige Værnepligt i Tyskland og Tysklands Oprustning paa alle Omraader, ikke mindst paa Luftvaabenets Omraade, af en Styrke, som gør det til en førende Magt i Europa, med andre Ord en fuldstændig Ændring i den herskende Tilstand.

Jeg vil ikke tillægge vor sydlige Nabo aggressive Hensigter over for et Land, det hyppigt har tilkendegivet, at det ønsker at staa i venskabeligt Forhold til, men det vil — derom er jeg overbevist — ikke mindst i Tyskland blive forstaaet, at den Ændring, som derved er indtraadt ogsaa for den almindelige Situation, og som bl. a. har fundet Udtryk ved Vedtagelsen af den tysk-engelske Flaadetraktat, maa give Anledning til Overvejelser ogsaa her i Landet. Det er ikke rimeligt at antage, at en Ordning, som er blevet ført ud i Livet under saa afgørende forskellige Vilkaar, længere svarer til de Krav, som man ud fra Danmarks